A halál szépséges szolgálólányai trilógia harmadik része

Halandó szív

ROBIN LAFEVERS

Dream válogatás

OKOS, ERŐS ÉS MINDENRE ELSZÁNT

Annith izgatottan várja, hogy küldetést kapjon, hogy ő is Mortain istenség szolgálóleánya lehessen. Csendben figyeli, ahogy különleges képességű novícia-társnői elhagyják a kolostort, küldetésre indulnak a világba, hogy beteljesítsék a Halál istenének komor, végzetes utasításait. Türelmesen vár, hogy mikor kerül rá a sor. Ám legsötétebb félelmei válnak valóra, amikor rájön, hogy az apátasszony neki nem szán feladatot, hanem azt akarja, ő legyen a zárda Látnoka, vagyis magányban és szüzességben kell leélnie hátralévő életét a kolostor kőméhébe zárva. Annith ezt elmondhatatlan árulásnak tekinti, hisz egész életében arra készült, hogy orgyilkos lehessen. Ezért saját kezébe veszi sorsát. Ebben segítik a helloquinek, a megváltásra vágyó elátkozott lelkek valamint a nőket és ártatlanokat védelmező Arduinna istennő papnői is. Annith megszökik a kolostorból, a breton udvarba megy, ahol Anne hercegnő és hívei éppen a francia invázió elleni stratégiáról tanácskoznak.
A kolostor meggondolhatta magát, de ez nem jelenti azt, hogy ő belenyugszik.

A sorozat lezárásában LaFevers mesterien illeszti helyükre a kirakós darabjait. Lenyűgöző könyv, melyben az ész és a szív harcolnak egymással. Ez a tökéletes befejezés.

Dream válogatás

Robin LaFevers így vall magáról: „Egy vagyok a kevés felnőtt közül, akik még mindig hisznek a varázslatban. Persze nem a nagy hókusz-pókuszban, hanem a világban elrejtett kisebb csodákban. Az olyan dolgokban, amiket nem tudunk sem megérteni, sem megmagyarázni. Érezted már valaha azt, hogy valaki, akit nem láthatsz, figyel téged? Előfordult már, hogy tudtad, hogy csörögni fog a telefon minden előjel nélkül? Ezek is apró kis varázslatos dolgok. Mágia, nem gondolod?

A könyv A halál szépséges szolgálóleányai trilógiájának befejező része.

Tudjon meg többet a trilógiáról:
www.robinlafevers.com
www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream válogatás

„Erős és megnyerő női karakterek, ősi hagyományok és izgalmas fordulatok. A sikerkönyv tökéletes receptje.”

VOYA

„Robin LaFevers ismét elbűvöli olvasóit a 15. századi Bretagne varázslatos helyeivel és Mortain követőinek intrikáival. Nagy hatású próza, cselekménydús fejezetekkel, mesteri leírásokkal.”

School Library Journal

„Kegyetlen cselszövések és döbbenetes természetfeletti romantika; a szédítő kaland teljesen lenyűgözi a sorozat kedvelőit.”

Publishers Weekly

„LaFevers pontosan eldolgozza a trilógia előző két részében szabadon hagyott – szerelem, árulás, gyilkosság – szálakat; végre minden a helyére kerül.”

Horn Book Magazine

„A könyv szerethető hősöket kínál olvasóinak; tisztességes orgyilkosnőket, akiknek az érzelmeik és a választásaik legalább annyira bonyolultak, mint félelmetes képességeik.”

Booklist

Dream válogatás

ROBIN LaFEVERS

Halandó szív

részlet

Első fejezet

BRETAGNE, 1488. DECEMBER

A zord, sötét hónapok szinte mindenkire szomorúságot és nyomorúságot hoznak; ilyenkor nagy viharok dúlnak, süvöltve rontanak a vidékre észak felől. Az emberek aggódva, gondterhelten várják a telet; halál, éhség és csontig metsző hideg jár a szél nyomában. De mi Szent Mortain kolostorában szívünket és karunkat kitárva fogadtuk, mert a tél Mortain istenünk ideje, amikor teljes lényével velünk van. Így fordul az élet kereke; minden vég egy új kezdet; ezt az ígéretet tette Mortain nekünk.

Így miközben az emberek többsége szorosan becsukja ajtaját, ablakát, mi ünneplünk; az erdőt járjuk, szent tiszafaágakat gyűjtünk és fényes, vörös bogyójú magyalt, amely arra a három csepp vérre emlékeztet minket, amit Mortain istenünk ejtett, amikor a szerelem és Arduinna nyila belé hatolt.

És bár Mortain sokkal kegyesebb isten, mint az emberek általában gondolnák róla, nem hiszem, hogy nagyon jó néven venné, hogy legfiatalabb szolgálóleányai a szent tüzére szánt megszentelt ágakkal vívnak.

– Audri! Aveline! Azonnal hagyjátok abba!

– Ő kezdte! – mondja Aveline, a szemébe hullott világosvörös hajzuhatag alól kikandikálva.

– Nem is igaz! Te kezdted! Mindig te kezded! Jól bánsz a karddal, késsel, tudsz verekedni, ezért akarsz folyton harcolni!

– Lányok! – összecsapom a tenyeremet, és megborzongok, mert ez a jelenet nagyon emlékeztet Beatriz nővérre, amikor a női fortélyok órák alatt elveszti uralmát növendékei felett. – Elég legyen! Audri, menj, segíts Florette-nek! Aveline, te pedig gyere velem!

Audri úgy véli, a másik lány bajban van, ezért nyelvét ölti Aveline-re, majd siet segíteni Florette-nek. Nem szidom meg

Aveline-t, hanem kézen fogom, egy szent bokorhoz vezetem, és kést adok a kezébe.

– Te ezt a kosarat szedd tele, én pedig emezt töltöm meg.

Aveline elégedett, hogy pengét foghat, mert ez általában az idősebb lányok kiváltsága, illetve csak a gyakorlótéren szabad használni. A bokor felé fordul, és nekilát az ágakat nyesni.

Magam elé nézek, csak a leveleket figyelem, úgy beszélek hozzá.

– Te vagy a legidősebb a lányok között, Aveline. Nem dicsőség a kisebbeket legyőzni.

Abbahagyja a nyesést, furcsa, komor tekintetét felém fordítja.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy tettessem magamat gyengének, hogy ők erősnek érezhessék magukat? Az nem hazugság?

Mielőtt kibogozhatnám kusza logikáját, vállat von, és folytatja:

– Ráadásul majdnem annyi idős, mint én, és szeret köpönyeg nélkül, mezítláb járkálni.

Erőt veszek magamon, hogy el ne mosolyodjak, mert tény, Audri nagyon büszke arra, hogy milyen jól bírja a hideget. Nemcsak hogy nem érzi a tél fagyát, de nincsenek rajta fagyásfoltok, keze, lába nem fáj a dermesztő hidegben. Ez az ő tehetsége; azért kaphatta, mert úgy vágták ki az anyja méhéből, aki a tél legzordabb viharainak egyikében halálra fagyott. Annyira érzéketlen a hidegre, mint a messzi észak nagy fehér medvéje, és erre nagyon büszke.

– Lehetséges – jegyzem meg –, de neked ugyanolyan nagyszerű képességed van, mégis folyton provokálod a többieket, hogy fitogtathasd a tehetségedet.

Egy pillanatra felizzik bennem az elhagyatottság és a honvágy érzése, és annyira fáj, hogy alig kapok levegőt. A halál szolgálóleányai társaságában születésünk története a legdrágább kincsünk; az jelöl meg minket a Halál igazi leányaként. Ám azon a napon, amikor én születtem, nem járkált fel-alá felszarvazott férj a közelben, nem emelt ki füvesasszony a halott méhből, nem volt bugris pap, aki feladta volna az utolsó kenetet a haldokló anyának, miközben én hasztalan csüngtem keblén.

Legalábbis úgy vélem, nem volt, mert valójában azt sem tudom, mely napon születtem. Semmit sem tudok születésem körülményeiről, anyám nevéről, arról sem, hogy él-e még, bár úgy véljük, nem

élhet, különben nem kerültem volna a kolostor küszöbére, amikor még egyhetes sem voltam. Az összes nő közül, akinek lába ezeket a kőpadlókat érintette, én vagyok az egyetlen, akinek fogalma sincs születése körülményeiről.

Gyötrő, kínzó seb ez, viszket és ég; megtanultam fegyelmezni magamat, hogy ne próbáljam vakargatni. Ám vannak napok, amikor a fájdalom szinte elviselhetetlen. Különösen, amikor egy pimasz kis kilencéves lánnyal kell szembenéznem, akinek olyan gyorsak a reflexei, hogy reptében kapja el a nyílvesszőt.

Aveline a magyalra figyel, dolgozik, de szeme sarkából engem néz.

– Ez azt jelenti, hogy egyszer majd vívhatok veled?

Ezt már nem tudom megállni nevetés nélkül.

– Gondolod, hogy le tudnál győzni engem?

Megvonja a vállát.

– Azt hiszem, szeretném megtudni, hogy le tudnálak-e győzni, vagy sem.

Ezekre a szavakra mosolyom lehervad, és alig tudom türtőztetni magam, hogy ne dobjam el a késemet a legyőzöttek lemondásával. Még ez a *gyerek* is tudja, hogy már nem jelentek kihívást neki. Vigyázok, nehogy tekintetem a közelben, a fák mögött hullámzó óceánra tévedjen. Túlságosan fájdalmas emlékeztető a nagy víz arra, hogy Ismae és Sybella is küldetésen van; olyan helyeken lehetnek, ahol én nem; ők elindultak sorsuk útján, míg én itt ragadtam, és dajkát kell játszanom orgyilkosnövendékek csitricsapata mellett.

Érzem, hogy valaki megrángatja a ruhám szegélyét; lenézek. Florette áll mellettem, tágra nyílt szemmel néz.

– Nem akartunk elszomorítani, Annith nővér.

– Ó, nem, kicsikém. Nem szomorodtam el. Én csak… – Tessék? Sajnálom magamat? Barátnőim után vágyódóm? Azt kívánom, hogy a sors bárcsak másképp bánt volna velem? – … én csak szeretném, ha mielőbb végeznénk az ágnyeséssel, és elkezdhetnénk a díszítést.

Kicsi arca felderül, folytatja a munkát, én pedig a következő ághoz lépek. Nehéz, nagyon nehéz úgy érezni, hogy nem bontakozhatok ki; olyan ez, mintha egy új kardot hagynának megrozsdásodni, mielőtt használnák. Még szorosabban markolom a kést, és

felidézem az apátasszony szavait; nyugtatott, türelemre intett, hogy Mortain útjai kifürkészhetetlenek, nem tudni, miért választotta előbb a többieket. Ha legközelebb ismét szemtől szembe állok Vele, meg fogom kérdezni tőle az okot.

Udvariasan, természetesen.

– Annith? – szólít Aveline.

– Hm?

– Nekünk is így kell levágnunk az ágakat?

Lenézek, és döbbenten látom, milyen vájatokat és sebeket ejtettem pengémmel újra és újra lecsapva a magyal ezüstös kérgén. Szentséges szentek!

– Nem! Persze, hogy nem. Csak… ezt a kést meg kell élezni.

Halványvörös szemöldöke rebben, kérdőn ível, és kilencévesnél sokkal idősebbnek mutatja.

– Annith! Nézd!

Florette kiáltására hátrafordulok, a kis liget fáit kémlelem. Csak nem holló? Megígértem Florette-nek, hogy fizetek neki, ha szól, amikor meglát egy hollót közeledni. Ez a mi kis titkunk. Cserébe kicserélem a lepedőjét, amikor éppen bepisil, és senkinek nem mondom el, bár azt hiszem, a többiek közül gyanítják páran.

– Nem, nem az égen. A vízen. *Csónak*.

Pillantásom hirtelen lefele rebben, a horizontra; látom, hogy Florette-nek igaza van. Valóban csónak közeledik a szigethez. Élesen nyilall belém a félelem, aztán észreveszem, hogy a hajó vitorlája nem a halált jelző fekete.

– Aveline, siess, menj, keresd meg Thomine nővért és Widona nővért. Mondd meg nekik, hogy csónakos, az éji révész érkezett. Audri, te maradj itt a lányokkal, és nyessétek tovább a zöldet.

Tőrömet visszacsúsztatom a derekamra kötött hüvelyébe, felkapom a szoknyámat, és sietek a sziklás parton a kikötőhely felé. Két férfi van a csónakban: a csónakos és egy másik… feltételezem, hogy sarlatán pap. A két férfi között egy lány ül. Kicsi lány, úgy nézem, nem idősebb, mint Audri vagy Florette. Ahogy a csónak közelebb ér, látom, hogy a keze össze van kötve, a kötél a derekát is átfogja, így kötözték a csónakhoz.

Az éji révészek észlelik döbbent tekintetemet.

– Ne nézzen má' úgy, kisasszonyka! Mink kötöztük meg, nehogy beleugorgyék a vízbe. Asziszi, hogy hal. Tényleg.

Meglepetten pislogok, a sarlatán paphoz fordulok magyarázatért.

Üdvözlésül bólogat.

– Ez igaz. A helyiek előbb Szent Mer kolostorába küldték. Azt hitték, oda való. De az apátasszony csak egy pillantást vetett rá, és rögtön tudta, hogy ez nem így van. Kiderült, hogy az anyja vízbe fúlt, de még időben megtalálták, hogy kivágják a lányt a méhéből. Az apának nem kellett a gyerek. Bár éppen ő okozta az anya halálát.

Története, mint a többi lány története hallatán is elszorul a szívem. Olyan sok anya halt meg! Olyan sok lányt hibáztatnak az anyja haláláért! Ez majdnem elég ahhoz, hogy örüljek, amiért nem ismerem születésem körülményeit. Milyen halált szenvedett az én anyám? Milyen bűnöket tulajdonítottak nekem azért, amiért erre a világra mertem jönni?

– Hát, már partot értek. Azonnal engedjék szabadon. Hogy hívják?

A sarlatán pap nyugtalanul pillant a csónakosra, miközben az a lány kötelékeit oldozza.

– Melusine – feleli.

A csónakos ajkához emeli, és megcsókolja a nyakában viselt szent kagylóhéjat.

Látja, hogy rosszallón pillantok rá, erre rám néz, és magyarázkodik:

– Ez a név balszerencsét hoz, kisasszony. Különösen nekünk, tengerészeknek.

– Ostoba egy név, az már biztos – mormogja a sarlatán pap.

Egyikük megjegyzésére sem reagálok, hanem Melusine-hoz fordulok.

– Te mit gondolsz a nevedről?

Rám néz. Szeme színe pontosan olyan, mint a tenger vizéé, és majdnem oly feneketlen.

– Nekem tetszik a nevem. Magam választottam.

Elmosolyodok.

– Akkor nekem is tetszik. Mindig azok a nevek a legjobbak, amelyeket mi adunk magunknak. Most gyere velem – kezemet nyújtom felé. A sarlatán pap óvatosan a csónak orrához segíti, aztán át a peremén, a partra. A lány vágyódón pillant hátra a kék víztömegre. Gyorsan megragadom a kezét, és magam felé húzom.

– Később úszhatsz majd – mondom. – Amikor nem lesz ennyire hideg.

Amikor elfordulok, hogy Melusine-t a kolostorba kísérjem, látom, hogy a három lány nagy, kíváncsi szemekkel bámul minket. Ekkor érkezik Aveline, a futástól pihegve.

– Thomine nővér most a többieket tanítja, Widona nővér pedig egy ellő kancának segít. Azt mondták, hogy te is gondoskodhatsz az újonnan érkezett lányról. Hogy eleget csináltad.

Valóban.

Kicsit korán hessegetem el a fiatalabb lányokat a következő órájukra; Beatriz nővér illemtanórájára. Persze Beatriz nővér bosszankodni fog, de bosszankodása kevésbé ad okot aggodalomra, mint a kolostor legújabb lakójának elhelyezése. Nem hiszem, hogy Melusine sebesült lenne, vagy beteg, de az a szokás és szabály, hogy az újakat alaposan meg kell vizsgálni, mert sokan alultápláltak, verésnyomok látszanak a testükön, vagy másfajta testi bántalmazás érte őket.

Miközben a folyosón vezetem, próbálok nem gondolni a többi novíciára, akiket így kísértem a kolostorba, akik most is dicsőségesebb módon szolgálják Mortaint, mint én. Igyekszem nem gondolni Ismae-re, aki most a hercegnő udvarában él, szép ruhákban, teljes fegyverzetben, és azt a munkát végzi, amire született. Elfojtom magamban a gondolatot, hogy Sybella, aki most a negyedik küldetésén jár, több mint hat hónapja nem adott hírt magáról. Bár Sybellát nem én kísértem a kolostorba ezen a folyosón… négy felnőtt kellett hozzá… két oldalt két-két apácanővér, ők fogták le, nehogy megsérüljön vagy elszökjön.

Nem, rájuk most nem gondolok. Nem adom meg magamat a kétely és az önsajnálat vétkeinek. Bár az ispotály ajtaja nyitva van, halkan kopogok, nehogy hirtelen betoppanásunk megriassza Serafina

nővért. Gyakran annyira belefeledkezik a munkájába, hogy elfelejt enni, aludni, és néha azt sem tudja, hol van.

– Nővér, új novíciánk érkezett.

Serafina nővér felpillant a csövek és fiolák bonyolult rendszeréről; ő találta ki ezt a különös szerkezetet, amellyel megkönnyíti a gyógynövényfőzetek, tinktúrák, cseppek, kenőcsök készítését. Rézcső spirálon át tekint ránk.

– A neve Melusine, és tévedésből küldték Szent Mer kolostorába. Úgy tűnik, a vízhez van affinitása. – Lenézek, mosolygok a lányra, hogy tudja, ezt egyáltalán nem elítélően mondom.

Serafina letesz egy üvegfiolát, lenvászon törülközőbe törli kezét, és nézi, csak nézi Melusine-t.

– Szóval nagyon szereted a tengert, ugye?

– Igen, asszonyom.

Amint Serafina nővér értő gondjára bíztam a lányt, kilépek az ispotályteremből, indulok, hogy tájékoztassam az apátasszonyt az új novícia érkezéséről.

Az apátasszony dolgozószobájához közeledve hangokat hallok odabentről. Remélem, hogy Sybelláról hallhatok, vagy ami még ennél is jobb, arról, hogy új feladatot kapok. Az ajtó közelében maradok, mintha csak arra várnék, hogy bebocsáttatást nyerjek az apátasszonyhoz, ám szándékosan közelebb hajolok.

– Ez valóban borzalmasan rossz hír.

Eonette nővér hangja.

– Felettébb nem kívánatos hír – fejezi ki egyetértését az apátasszony. – És nem is jöhetett volna rosszabbkor.

– *Más* okból nem aggasztja Önt? – kérdi Eonette nővér, különös hangsúllyal megnyomva a „más" szót; e hangsúly hallatán pedig önkéntelenül még közelebb húzódom az ajtóhoz, annyira, hogy fülemet az ajtólapra tapasztom.

– Úgy érted, azon kívül, hogy Vereda nővér betegsége miatt látnok nélkül maradtunk éppen akkor, amikor a mi ifjú hercegnőnk egyik dühös kérőt a másik után igyekszik elhárítani, és próbálja megakadályozni, hogy Franciaország lerohanjon minket, és hercegségünket magának követelje? Azon kívül, hogy országunkat polgárháború fenyegeti, és a megszállást kockáztatjuk? – kérdi a tisztelendő

anya; hangja szárazabb, mint az egyhetes kenyér, amivel a disznókat etetem. Gondolataim rögtön Ismae, Sybella és a világban járó megszámlálhatatlanul sokak felé repülnek. Látnok nélkül hogyan irányítsuk lépteiket, tetteiket? Így a lehető legrosszabbkor maradnak gyámolítás és instrukció nélkül.

– Talán nem is kéne megjegyeznem, milyen ritka, hogy Mortain egy szolgálóleánya megbetegszik, még ha olyan öreg is, mint Vereda nővér. Nem lehetséges, hogy ez annak a jele…

– Elég legyen! – Az apátasszony hangja hasít a levegőbe, ezzel félbeszakítva a mondatot, amelynek folytatását oly nagyon szerettem volna hallani. – Megtiltom, hogy bárkivel megoszd kételyeidet és aggodalmaidat! Azonnal küldd be hozzám Thomine nővért!

Hosszú, nehéz csend áll be, amelyet végül Eonette nővér hangja tör meg.

– Igenis, tisztelendő anya.

Hangjában furcsa, szinte gúnyos él van. Arra számítok, hogy az apátasszony megleckézteti ezért, esetleg arcon csapja, vagy penitenciát ró ki rá, amiért tiszteletlen volt vele, de ez nem következik be.

Eonette nővér halk, könnyű léptei közelednek az ajtó felé, ezért kénytelen vagyok cselekedni. Gyorsan, mielőtt kilépne sietve távolodom a folyosón, majd visszafordulok, és elindulok az apátasszony dolgozószobája felé, így jó hatlépésnyire vagyok, amikor Eonette nővér kilép. Rám pillant.

– Thomine nővérrel van megbeszélnivalója.

– Thomine nővér már odabent van? – kérdem ártatlanul.

– Nem. Nekem kell megkeresnem.

– Nekem csak egypercnyi mondandóm van – mondom vidám, békítőnek szánt mosollyal, de homlokán aráncok nem simulnak ki, csak bosszúsan megrándítja a vállát.

– Hát, jó. De előre figyelmeztetlek, ma reggel nincs jókedvében.

– Köszönöm a figyelmeztetést, nővér.

Kurtán bólint, aztán ellép mellettem, és elindul megkeresni Thomine nővért. Fejemben ezer kérdés kavarog, halkan kopogok az apátasszony ajtaján.

– Lépj be!

Több mint öt évig tartott, mire képes lettem úgy belépni azon az ajtón, hogy szívem nem ugrik ki a helyéből a félelemtől. Örülök, hogy most csak attól kell félnem, hogy az apátasszony megérzi rajtam a kíváncsiságot.

– Annith! – szól az apátasszony, és rögtön leteszi a hosszú lúdtollat. Bár mosolyog, a mosoly nem ér el a szeme sarkáig; bőre feszül az aggodalomtól. – Micsoda kellemes meglepetés! Találkozónk lenne ma, amiről megfeledkeztem?

– Nem, tisztelendő anya – felelem, térdet hajtva előtte. – Csak azért jöttem, hogy tájékoztassam, új novícia érkezett. A Szent Mer kolostor apátasszonya küldte hozzánk.

– Ó, igen, igen. Az apátasszony írt róla. – Azzal egy kis levélkupac felé nyúl, és leveszi a legfelső levelet. – Az apja elátkozottnak tartotta, és eltaszította magától, ezért az anyja húga nevelte, ám az is meghalt nemrégiben, gyermekágyban. Neve Melusine – mondja az apátasszony, erre homlokát ráncolva. – Ez is micsoda semmitmondó, léha, ostoba név!

– A gyermek választotta magának – magyarázom. – Talán így akarta megragadni éppen azt, ami miatt mások félnek tőle, és ezt valami kedves, titokzatos dologgá kívánta alakítani.

Az apátasszony felpillantott rám.

– Valószínűleg igazad van, és nagyon kedves tőled, hogy így gondolod. Jól van, megtarthatja ezt a nevet. – Hátradőlt a székében. – Olyan jól értesz ahhoz, hogy miként kell bánni az újonnan érkezett lányokkal, hogy arra gondoltam, te lehetnél a novícia-mesternő. Legalábbis addig, amíg Mortain küldetésre nem szólít.

Évek óta nem volt novícia-mesternőnk; a jelenlegi apátasszony – korábbi nevén Etienne nővér – töltötte be ezt a posztot az előző apátasszony, Dragonette idején.

Az apátasszony szemöldöke rebben, ajka halvány mosolyra húzódik, ami igazán ritka látvány.

– Abból, hogy úgy nézel ki, mintha éppen egy jó kupányi savanyú bort nyeltél volna le, arra következtetek, hogy nem túlságosan rajongsz ezért a lehetőségért.

– Tisztelendő anyám, bármennyire is szeretek segíteni az új lányoknak, attól tartok, ha minden időmet velük tölteném, más

képességeim és reflexeim könnyen eltompulnának, és nem állnék készen, amikor Mortain nekem szóló parancsa megérkezik.

Az apátasszony mentett meg a kétségbeeséstől, amikor Ismae küldetést kapott, nekem pedig ismét hátra kellett maradnom. Biztosított, hogy annak semmi köze nem volt képességeimhez, sem elhivatottságomhoz. Hiszen ki lenne nálam lelkesebb és ügyesebb? Ez nyilvánvalóan az istenség különös szeszélyéből történt így. Az apátasszony biztos volt abban, hogy Mortain valami rendkívüli feladatra tartogat engem.

– Hát, jó. Úgy hallom, számos tanítódat felülmúltad a maguk területén.

Önkéntelenül élveztem dicséretét. Nem mintha az apátasszony fukarul bánna a dicsérettel; ez nem így van… hanem mert olyan nagy szükségem van rá, hogy a dicséret betöltse az ürességet, amely azon a napon nyílt bennem, amikor Ismae választatott ki, nem én.

Az apátasszony talán attól tartott, hogy a dicséret a fejembe száll, mert témát váltott.

– Hogyan állnak a télünnepi előkészületek?

– Aveline és Loisse olyan sokat nőtt, hogy új fehér köpönyegre van szükségük, de ettől Beatriz nővér gondoskodik. Azt mondja, az ünnepségre mindkét darab biztosan készen lesz.

– És hogy halad Audri?

– Jól. A mandragóragyökér füstjétől csak enyhe rosszullét fogta el. Serafina nővér szerint hamarosan teljesen felépül. Jó az étvágya, a testnedvei egyensúlyban vannak; mélyen alszik, nincsenek rémálmai, sem más panaszai. Ha óhajtja, apátasszony, Audri már ma délután csatlakozhat a többiekhez.

– Legyen így! Nincs ok, hogy tétlenségben tartsuk. És Lisabet? Ő hogy van?

Mosolygok.

– Ő is jól van. Ami azt illeti, új módszert talált arra, hogy halottnak tettesse magát, és most nagyon elégedett.

Az apátasszony felsóhajt, mintha a legrosszabbra készülne fel.

– És Loisse karja?

– Mint azt gyanította, apátasszony, a lóról való leeséstől nem tört el a csuklója, csak kificamodott. Ő is teljesen jól lesz a télünnepre, bár bal kézzel kell vinnie a fáklyát.

– Az tönkreteszi a szimmetriát.

Próbálom leplezni meglepettségemet. Óvatosan szólalok meg.

– Azt szeretné, apátasszony, hogy Loisse ne vegyen részt a szertartáson?

Legyint.

– Nem, nem. Csak kisebb bosszúság; a tökéletességtől való apró eltérés, amit nem lehet kiküszöbölni.

– Biztosíthatom, tisztelendő anyám, hogy Loisse többé nem próbál a kengyelben állva lovagolni.

Azt nem mondom el neki, hogy Loisse ezt azért tette, mert arra volt kíváncsi, ugyanúgy képes-e megtenni ezt, ahogy én. A való életben nincs olyan helyzet, hogy a halál szolgálóleánya ilyen pózban lovagoljon, és attól tartottam, hogy az apátasszony ezt bűnös büszkeségnek tekintené.

– Rendben. Köszönöm, Annith – mondta, azzal kézbe vette a tollat, ezzel jelezve, hogy időm lejárt, távozzak. Újra térdet hajtottam előtte, majd megfordultam, hogy elhagyjam az apátasszony dolgozószobáját, de az ajtónál megtorpantam. Kérdés bizsergett ajkamon, ám mielőtt feltehettem volna, az apátasszony megszólalt.

– Megkíméllek a hollótanyára való zarándoklattól, leányom – mondta, munkájából fel sem nézve. – Nem érkezett hír sem Ismae, sem Sybella felől.

– Köszönöm, tisztelendő anyám – mondtam, majd rögtön becsuktam magam mögött az ajtót. Megható, hogy milyen jól ismer engem, hogy még így is, amikor saját gondjai oly súlyosan nehezülnek rá, időt szán rám, és nyugtatni akar. Mert a gondok, bizony, súlyosan nehezednek rá, ezt biztosan tudom. Nyilvánvaló abból, ahogy a szeme összeszűkült és ajka komor vonallá feszült. Mindig ő volt a legerősebb közöttünk. Akkor is, amikor hét éve a kolostorra lesújtott a borzasztó tragédia, ő volt az, aki felemelte a fejét, és megmutatta az előre vezető utat nekünk, amikor mások sírtak, és kezüket tördelve szomorkodtak.

Eonette nővér burkolt célzása felkeltette régóta lappangó éberségemet, és az apátasszony aggodalmát látva testem minden apró izma megfeszült. A kényszerítő kíváncsiság, hogy megtudjam, mi van készülőben, olyan, mintha a sarkamnál csaholó, kis, éhes teremtmény lenne.

Gyorsan kilesek a folyosóra, hogy megbizonyosodjam, nem jár ott senki, aztán gyors mozdulattal beveszem magamat a rövid folyosóra, amely az ezüst nyilát Mortain istenségre szegező Szent Arduinnát ábrázoló faliszőnyeg mögött van. A folyosó egy kis magánkápolnához vezet, amely egyenesen az apátasszony dolgozószobájába nyílik. Kevesen tudnak erről a kápolnáról. Én is csak azért tudok róla, mert egyszer, még ötéves koromban, amikor büntetésből a borospincébe zártak, meghallottam, ahogy Apollonia nővér és Magdalena nővér erről beszélt; egyikük tudatáig sem ért el a tény, hogy az én nagy fülem csak egy vastag ajtónyira van.

Nagyon fiatalon alakítottam ki ezt a szokást; úgy gyűjtöm a titkokat, ahogy a koldus a pénzérméket. Nem éltem volna túl Dragonette apátasszony uralmát, ha nem olvastam volna el minden darab papírt, ami a kezembe került, ha nem hallgatóztam volna minden ajtónál, nem lestem volna be minden kulcslukon, miközben azt próbáltam kipuhatolni, hogy mit vár el tőlem, hogy mielőbb megfelelhessek a várakozásainak, és elkerülhessem a fájdalmas következményeket, amelyek mindig bekövetkeztek, valahányszor csalódást okoztam neki.

Bár Dragonette apátasszony már hét éve halott, képtelen voltam levetkőzni e felvett szokásaimat. Ám ahogy a koldus a pénzérméktől, nekem sincs szándékomban megválni a megszerzett titkoktól. Inkább arra használom őket, hogy csillapítsam lelkem égető, sajgó sebeit, és emlékeztessem magamat arra, hogy a kolostorban másoknak, nálam jelentősebb tehetséggel bíróknak is vannak emberi gyengéik.

Félrehúzom a kápolna ajtaját rejtő falikárpitot, óvatosan lenyomom a kilincset, belépek. Lekuporodom, kényelmesen elhelyezkedem. Ekkor hangos kopogás hallatszik az apátasszony külső ajtaján.

– Lépj be!

Az apátasszony hangja halk, de jól hallható.

Ismae és Sybella is rendelkezik azzal a képességgel, hogy megérzi mások jelenlétét, úgy is, ha ajtó vagy fal van közöttük. Belőlem ez a képesség is hiányzik. Ám megtanultam pótolni azzal, hogy felismerem a nővéreket akkor is, ha nem látom őket. Beatriz nővér könnyű léptű, mintha a talpának első párnáin táncolna, míg Widona nővér annyira halk léptű, hogy az ember inkább érzi a mozgását, mint hallja. Serafina nővér enyhén csoszog, Thomine nővér dobbanó, erős léptekkel jár, amit négyhelyiségnyire hallani lehet. Kivéve, ha éppen harcol; akkor halk, mint a szél, és halálos, mint a nyílvessző.

– Hívatott, tisztelendő anyám?

Thomine nővér hangját hallom.

– Csukd be az ajtót, kérlek.

A zárnyelv halk kattanása hallatszik, aztán csend.

– Matelaine és Sarra hogy áll a harc művészetének elsajátítása terén?

Hosszú csend következik, amelyből arra következtetek, hogy bármilyen kérdésre számított is Thomine nővér, ez nem az.

– Elég jól – feleli végre. – Sarra képzett és gyakorlott, de lusta, és nem hajlandó igyekezni. Matelaine-nek kevesebb természetes tehetsége van, de nagyobb benne az elhivatottság. Sajnálatos módon egyedi képessége nem segíti a feladatban. Miért kérdezi? Még nagyon fiatalok. A következő küldetésre, ugye, Annith a soros?

Legszívesebben megölelném Thomine nővért azért, amiért hangot adott az én gondolatomnak.

– Vereda nővér megbetegedett – mondja az apátasszony feszes hangon. – Túlságosan beteg ahhoz, hogy a kolostor látnoki teendőit el tudja látni. Úgy vélem, Annith hivatása lehet, hogy átvegye a látnoki feladatokat.

Először fel sem fogtam, mit jelentenek ezek a szavak… mintha az apátasszony valamely idegen nyelven szólna, amit még soha nem hallottam. Vagy mintha a közöttünk húzódó vastag fal megmagyarázhatatlan módon torzítaná szavait. Ám mélyen a zsigereimben enyhe remegés kezdődik, majd átterjed a végtagjaimra is, mintha a testem előbb értené a szavakat, mint az elmém.

– De évek óta Annith a legtehetségesebb novíciánk. Igazán meg is lepődtem, hogy Ismae-t előbb indította küldetésre, ráadásul

Ismae még csak három éve volt itt, Annith pedig egész életében nálunk nevelkedett. Miért vesztegetnénk el a képességeit azzal, hogy látnokká tesszük?

Lélegzet-visszafojtva figyeltem, hallani akartam a választ.

– Nem emlékszem, hogy rád bíztam volna ilyen döntéseket – felelte az apátasszony. Hangja feszes volt, mint a frissen feszített dobbőr. – Annith kiválóan teljesített minden feladatot, ami elé eddig állítottuk. Nincs okunk azt hinni, hogy a látnokságban ez másképpen lenne.

Rövid szünet, majd Thomine nővér ismét megszólal, ezúttal lágyabb hangon, olyan halkan, hogy alig hallom.

– De vajon szívesen fogadná ezt a sorsot? Hiszen egészen kislány kora óta arra gyakorol, hogy a Halál eszköze legyen. Hiszem, hogy ez tette lehetővé, hogy túlélje azokat az éveket, amikor Dragonette …

– Elég!

Az apátasszony hangja ostorként hasít a helyiségbe.

– Annith engedelmes és kezelhető; és mindig a kolostor érdekeit tartotta szem előtt. Azt fogja tenni, amit mondok neki. Gondoskodj róla, hogy Matelaine és Sarra tanítása felgyorsuljon, hogy készen álljanak, ha ki kell küldenünk őket. Túl sokáig tartottuk legfőbb szempontnak a legidősebb novíciák nevelését, és nem fordítottunk elég figyelmet a többiekre.

Szívem olyan erősen vert, hogy alig hallottam az apátasszony hangját, ahogy elbocsátotta Thomine nővért, és a dolgozószoba ajtajának becsukódása olyan távolinak tűnt, mintha a tenger fenekéről hallatszott volna.

Hátradőltem, hátam a masszív falhoz támaszkodott, és lassan a földre csúsztam. Mit ért ez alatt? Hogyan lehetséges, hogy… Arcomat kezembe temettem, dörzsöltem, próbáltam magamhoz térni.

A kolostorban töltött tizenhét évem alatt soha nem fordult meg a fejemben, hogy bármelyikünkből lehet látnok. Bár így belegondolva felismerem, hogy a látnok sem a semmiből jött. De mindig úgy képzeltem, hogy ezt a pozíciót akkor adják valamelyik apácának, amikor már túl öreg ahhoz, hogy más feladatokat ellásson. Illetve… valójában igazán soha nem gondolkodtam ezen.

Miért is gondolkodtam volna? Soha nem jelentkezett képességem, nem mutattam hajlamot a kristálygömbből való jóslás vagy a különböző előjelekből való jövendölés iránt. Nem is tanítottak ilyesmire. Kezemre lenézve meglepetten láttam, hogy még remeg. Ökölbe szorítom.

Az apátasszony ezt nem mondhatja komolyan. Hiszen ő maga mondta, hogy én vagyok az egyik legtehetségesebb novícia, aki valaha a kolostor falai között megfordult. Ez nem lehet Mortain akarata, máskülönben miért adott volna nekem különleges képességeket? Éppen ezeket a képességeket?

Hét év óta először azt veszem észre magamon, hogy arra gondolok, vajon mit gondolna az a sárkánytermészetű Dragonette apátasszony, ha még élne. Nem, ezen egyáltalán nem is kell gondolkodnom. Tudom… Soha eszébe sem jutna ilyesmi. Ez olyan, mintha a frissen kovácsolt fegyvert arra használnánk, hogy megkeverjük vele valami lábas tartalmát a konyhában.

Nem is tudom, hogy az apátasszony ezt nagy megtiszteltetésnek vagy büntetésnek szánja.

Nem, nem büntetésnek, hanem edzésnek. Így nevezte volna a sárkánytermészetű Dragonette apátasszony; hangjában csengene az a szinte tapintható vágy, hogy olyan fegyverré tökéletesítsen engem, amelynek léte Mortain dicsőségét szolgálja.

Ám most úgy tűnik, hogy ezt a fegyvert mindenképpen elzárják, soha nem fogják arra a célra használni, amelyre eredetileg szánták.

Kiosonok a kápolnából, és elindulok a folyosón. Ki kell találnom valamit. Meg kell találnom a módját, hogy rávegyem az apátasszonyt, álljon el ettől az elképzelésétől. Amint befordulok a sarkon, idősebb lányok csoportjába botlom; összebújva sugdolóznak. Közeledtemre úgy néznek rám, mint éhes holló egy tálnyi húsra.

Merde, most nem akarok beszélni velük. Így nem, hogy az apátasszony fenyegetése még mindig zsong a fejemben, mint valami dühös darázsraj; mert ez a beszélgetés, amit kihallgattam, teljesen kiborított; úgy, ahogy a laikus nővérek borítják ki a vödörnyi mosóvizet.

Eszembe jutott a sokévi gyakorlás, és az, hogy nyugtalanságomat, bizonytalanságomat, aggodalmaimat a jámborság és engedelmesség fátyla alá rejtettem.

– Lányok! – szólalok meg halkan, korholón, az apátasszony hangját szinte tökéletesen utánozva.

Sarra a fogát csikorgatja; akkor gyűlöl a legjobban, amikor így viselkedem, de Matelaine és Loisse szívélyesen üdvözöl.

– Tudod, miről volt szó az apátasszonynál tett titkos látogatásokon? – kérdi Matelaine, azzal ő és Sarra felveszik velem a lépést.

Bosszant, hogy úgy kell tennem, mintha ők tudnának valamit, én pedig nem. De ragyogó mosollyal nézek rá.

– Nem. Kimaradtam a nagy hűhóból. Miről volt szó?

Sarra felvonja egyik szemöldökét, kissé gúnyosan mellére szorítja kezét.

– Ó, ne mondd, hogy tudunk valamit, amit Szent Annith nem tud!

Magam is megdöbbenek a mozdulattól; kezem hirtelen mozdulattal kinyúl, elkapja a csuklóját.

– Ha még egyszer szentnek nevezel, meglátod, mennyire nem vagyok az!

Hangom halk, olyan düh remeg benne, amelynek Sarrához nincs köze.

Tartózkodó csodálat van a tekintetében, ami legalább annyira meglep, mint saját reakcióm. Elengedem a kezét, mély levegőt veszek. Mindenki azt hiszi, hogy a jóság könnyű nekem, mert nem kell küzdenem, hogy jó legyek. De igen. Ahogy a rózsafüzér gyöngyei folyton peregnek a pap ujjai között, úgy jár a jóság litániája folyamatosan a gondolataimban: *Légy erős, minden cselekedeted Mortaint dicsőítse; ne mutass gyengeséget; engedd, hogy akaratod meghajoljon mások akarata előtt.*

Különösen akkor háborít fel, ha szentnek neveznek, amikor attól félek, hogy éppen az engedelmességem az a tulajdonságom, amely azzal fenyeget, hogy teljesen megváltoztatja életem alakulását. Vidámságot kényszerítek a hangomra.

– Most pedig jobb, ha elmondjátok, hogy én is tudjam.

Sarra önelégültsége eltűnik, mogorvaság veszi át a helyét.

– Nem tudom, hogy mi történik, csak azt, hogy nagy felbolydulás van. Reméltem, hogy te többet tudsz.

– Nem. De egy-két nap alatt biztosan képes leszek kideríteni.

Ekkor elérünk a refektóriumhoz, és rögtön elhallgatunk, nehogy a nővérek meghallják, hogy összeszólalkoztunk, és beavatkozzanak.

Második fejezet

Végre egyedül vagyok a cellámban; átadom magam a gondolatoknak, amelyeket a vacsora alatt oly gondosan elfojtottam magamban. Muszáj lennie valaminek, meg kell találnom a módját, hogy meggyőzzem az apátasszonyt, nem vagyok alkalmas arra a feladatra, amelyre engem szánt. Az képességeimnek egyáltalán nem a legjobb felhasználása lenne… ezeket a képességeket acélos elhatározással szereztem, bár nagy árat fizettem értük. Megígérték nekem, hogy a tehetségem Mortain istenséget fogja dicsőíteni, és az ő szolgálatában fogok állni, az ő akaratát teljesítem. Nem azt ígérték, hogy elzárnak a látnok dohos, sötét cellájába, hogy ott rohadjak meg.

Az apátasszony egy szót sem szólt arról, hogy a látnok Mortain áldását viseli, vagy olyan tehetséggel bírna, amit Ő adott nekünk… csak azt mondta, hogy be lehetne tanítani engem, és nem bánnám, mert mindig engedelmes és kezelhető voltam, és a kolostor érdekeit tartottam szem előtt. De hitem és odaadásom nem az apátasszonyé, hanem Mortainé, bár az apátasszony talán megbocsátana nekem ezért a gondolatért.

Ismae és Sybella mindig azt hitte, hogy én mindig mindent könnyen teszek, és élvezem a helyzetemet, hogy én vagyok a kolostor kedvence. Nem tudják, mert sosem mondtam nekik, mennyire nem igaz ez, hogy borotvaélen jártam egész életemben, azóta, hogy e falak között megtettem az első tétova lépéseimet.

Sivár élet egy gyereknek, ha kolostorban nevelik fel, és csak olyan nők között lehet, akik teljesen a lelkiségnek szentelték magukat. De ha ezek a nők ráadásul a Halált szolgálják, az Ő művészetét tanulják, és az akaratát teljesítik, az egyenesen zord, örömtelen létet jelent.

Így míg Sybella és Ismae számára a kolostor valamiféle menedékül szolgált, szörnyű múltjuk elől való menekvés volt, számomra teljesen más. Gyerekkorom gyakori, váratlan próbatételekkel telt; ezeket általában akkor alkalmazták rajtam, miután a nyugalom és az elégedettség hamis tudatába ringattak. Külön figyelmeztettek is, hogy soha ne tompuljon a figyelmem, és ne essem az elégedettség

hibájába, vagyis a próbatételek egyszerűen büntetések voltak, amelyeket megérdemeltem.

Ilyen volt például az, amikor hatéves koromban Dragonette-tel sétáltam a tengerparton, hogy kikísérjük az idősebb lányokat, akik a szárazföldre, küldetésbe indultak. Amint a lányokat már nem láttuk, Dragonette felkapott, és a vízbe hajított, hogy megtudja, az úszás természetes képességem-e, ahogy az Mortain néhány leányánál megfigyelhető. Vagy amikor megparancsolta, hogy húzzanak zsákot a fejemre, hogy megtudja, mennyi ideig vagyok képes visszatartani a lélegzetemet (egyáltalán nem hosszú ideig… különösen mert sikoltozásom nagyon gyorsan elhasználta a maradék levegőt). Vagy amikor átölelte a vállamat, és én azt hittem, végre olyasmit tettem, amivel elnyertem tetszését… aztán a keze felfelé mozdult, a nyakamra kulcsolódott, és szorította, mert tudni akarta, mekkora nyomást bírok ki, mert azoknak, akik a nyakuk köré tekeredett köldökzsinórral születtek, gyakran az a különös képességük, hogy lehetetlen megfojtani őket.

Fokozatosan megtanultam rettegni a vele töltött alkalmaktól, mert mindennek ellenére én voltam a kedvence. És gyűlöltem, hogy nem lehetek elég erős ahhoz, hogy elfogadjam különleges kegyét úgy, hogy ne rontsak el mindent a félelmemmel. Volt alkalom, ami azt illeti, sok olyan alkalom volt, amikor azt hittem, hogy a próbatételek valamelyike megöl. Néha az is eszembe jutott, hogy Dragonettenek éppen ez a szándéka.

Ha ez valóban így volt, Dragonette nem vette számításba bűneimet: a büszkeséget és a makacsságot. Még nem értette, milyen szilárdan megvetettem lábamat a lázadás talaján; annyira, hogy bebizonyítsam, téved. Vagy talán éppen erre számított. Hamarosan megtanultam úgy intézni, hogy hibáim is olyanok legyenek, amelyeket, ha vonakodva is, de csodálnia kell. Ez is arra utalt, hogy bár nem vagyok hibátlan, hibáim is Mortainnek hódolnak. Annyira belevetettem magamat a tanulásba, olyan lelkesen és pontosan sajátítottam el minden feladatomat, hogy a nővérek nem találtak bennem semmi hibát.

Ha az egyik lány nálam jobb íjász volt, akkor titokban kiosontam a gyakorlótérre, és órákig, napokig, hetekig gyakoroltam, amíg vérzett az ujjam, és csuklómon az íj idegétől lehorzsolódott a bőr, olyan

sokszor ajzottam fel. A sebzett ujjbegyek azonban megkeményedtek és megkérgesedtek, és megtanultam tudomást sem venni csuklóm sebeiről. Így nemcsak én lettem a legjobb íjász a lányok között, hanem a fájdalmat is elviseltem.

Dragonette olyan alaposan megismerte minden hibámat és hiányosságomat, ahogy a pallérmester megismeri építőkövét; megtudta, milyen makacs tudok lenni. Ám ezzel az apátasszonnyal nem volt ilyen kapcsolatom. Amikor fiatalabb voltam, gyakran járt saját küldetésein, feladatokat teljesített, és nem kaphatott teljes képet arról, hogy mennyire eltökélt vagyok.

Meg kell mutatnom neki… emlékeztetnem kell… hogy lényem nem csak engedelmességből és kötelességtudásból áll.

Reggel, amikor felébredek, olyan kemény és tettre kész vagyok, mint Arnette nővér legfinomabb pengéje, és szinte lábujjhegyen toporgok az izgatott türelmetlenségtől. Legelőször az íjászmezőn kell megjelennünk, mielőtt feltámad a szél. Tökéletes. Mert íjászatban egész jó vagyok… vagyok olyan jó, mint Arnette nővér, aki minket erre a művészetre tanít. Matelaine próbál beszélni velem, de úgy teszek, mintha meg sem látnám, mert csak az előttünk álló kihíváson járnak a gondolataim.

Amint felsorakozunk a céltáblák előtt, beszűkítem a világot, úgy, hogy számomra ekkor semmi más nem létezik, csak a cél és a nyilam vesszeje. Olyan könnyen tolok félre minden kételyt és tétovázást, ahogy az imént Matelaine próbálkozásáról sem vettem tudomást. A finomkodás ideje lejárt. Olyan luxus ez, amit többé nem engedhetek meg magamnak. Egyetlen menekülési lehetőségem az, hogy bebizonyítom: nincs senki a kolostorban, akinek képességei az enyéimhez lenének hasonlíthatók. Akkor az apátasszonynak nem lesz más lehetősége, mint engem választani a következő küldetésre.

Kifújom tüdőmből a levegőt, és rögtön elengedem az ideget. Az első nyílvessző éppen a céltábla közepébe ér, már nyúlok is a következőért. Újra és újra célzok és lövök; rövid idő alatt ellövöm minden nyilamat. Mind a tizenkettő a céltábla közepébe talál, tenyérnyi helyen csoportosulva.

Pihegve lépek hátra, és azt látom, hogy a többi lány félbeszakította a gyakorlást, és engem néz.

– Így kell ezt csinálni, lányok! – mondja Arnette nővér elégedetten biccentve felém. – Most pedig ne bámuljatok tovább, hanem folytassátok!

Meg kell várnom, hogy mindenki befejezze, csak azután gyűjthetem be a nyilaimat. Ugyanezt a teljesítményt megismétlem a második és harmadik sorozatban, ám a negyedikre feltámad a szél. Rosszul ítélem meg az erejét és nyílvesszőm nem talál a céltábla közepére, kissé félremegy.

– Elég! – kiált Arnette nővér. – Ilyen szélben nem tudunk tovább gyakorolni. Tegyétek le az íjat, és…

Mintha meg sem hallottam volna a szavait. Erősen koncentrálva számolok, aztán megint lövök. Ez a nyílvessző pontosan középre talál, majd a következő és az azt követő is. A negyedik megint félremegy, de csak azért, mert miután elengedtem az ideget, erős széllökés jött.

– Elég!

Arnette nővér hangja ezúttal közvetlenül a fülem mellett szól. Amikor felé fordulok, hogy ránézzek, majdnem olyan közel vagyunk, hogy megcsókolhatnánk egymást.

– Túl nagy a szél! Majd holnap visszajövünk! – mondja, és megpaskolja a karomat. Ebből tudom, hogy kiválóan teljesítettem. Lényem egy része szívesen fogadja az elismerés apró gesztusát, és legszívesebben hálásan visszamosolyognék rá, ahogy tegnap és tegnapelőtt tettem volna. Most azonban nem ezt teszem. Erőt veszek magamon, és figyelmen kívül hagyom a dicséretet. Azt akarom, hogy lássa, hogy mindenki lássa, mennyire nem vagyok engedelmes és kezelhető.

– Igazán, nővér? Ellenfeleink talán megállnak, ha túl erősen fúj a szél? Vajon Mortain leveszi jelét azokról, akiket halálra szán, csak azért, mert a szellő túl erősen fúj?

Szemembe néz, le sem veszi rólam tekintetét, úgy kiált a többieknek:

– Ha itt végeztetek, menjetek az istállóhoz!

Düh villan a szemében. Remek. Mert éppen dühre van szükségem ahhoz, hogy csillapítsam ezt az éhséget, ezt a kétségbeesett vágyat… hogy bizonyítsak.

– Meg akarod szégyeníteni őket? – kérdi halk, feszes hangon.

Aveline tegnapi szavai – csak tegnap volt? – jutnak eszembe.

– Nem. De attól, hogy gyengébbnek tettetem magamat, ők erősebbek lesznek?

Azzal sarkon fordulok, és elmegyek. Az istálló felé menet a megbánás kicsi, keserű férge próbál felkúszni torkomon, de nem vagyok hajlandó rosszul érezni magamat azért, mert rámutattam, milyen ostobaság nem gyakorolni eltérő időjárási viszonyok között.

A következő tanóra nagyjából ugyanígy zajlik, azzal a különbséggel, hogy ezúttal még a mindig kiegyensúlyozott kedélyű Widona nővért is sikerül feldühítenem, amit a kolostorban töltött éveim alatt sosem tettem. Arca sápadt és feszült; döbbenten korhol engem, amiért túl erősen hajtottam a lovamat, és a kimerült állatot még ugrattam is, ezzel azt kockáztatva, hogy az állat a lábát töri, én pedig a nyakamat. Amikor visszaparancsol az istállóba, legszívesebben megsarkantyúznám a lovat, és elvágtatnék az ellenkező irányba. Érzem, hogy az állat remeg alattam, meg akarja mutatni teljes erejét. Hozzám hasonlóan benne is sokkal több energia van, sokkal többre képes, és Widona ugyanúgy kényezteti, a széltől is óvja, ahogy az apátasszony kivételezik velem. Csak a lovaglástól való teljes kétheti eltiltással való fenyegetés hatására fogadok szót, mert a lovaglótudásom az egyik legjobb érv, hogy miért engem kellene a következő küldetésre küldeni.

Amikor egyedül és a dorgálást hallgatva visszatérek az istállóhoz, eszembe jut, hogy ha eléggé felbosszantom a nővéreket, talán könyörögni fognak az apátasszonynak, hogy engem jelöljön ki küldetésre, nehogy elfogja őket a kísértés, hogy saját kezűleg öljenek meg.

Másnap tőrvívásra állunk fel a gyakorlótéren. Fatőröket használunk, amelyeket Arnette nővér igazi tőrök formájára készített, úgy, hogy fogásuk és súlyuk is az igaziakkal azonos legyen. Szinte egész éjszaka az apátasszony szavain gondolkodtam; szívem egészen belesajdult.

Ma izmaim megfeszülnek a tettvágytól, hogy valahogy elhárítsam a sorsot, amit nekem szánt.

Ezt a kétségbeesést arra használom, hogy meggyorsítsam reflexeimet, és az első fertályórában már tizenhét gyilkos gyakorlószúrást vittem be.

Thomine nővér szünetet rendel el, majd félrevon.

– Soha nem láttam még nálad ügyesebbet – mondja dicsérőn –, a novíciákat és a felszentelt nővéreket beleértve.

Alig tudom türtőztetni magamat, hogy ne kérleljem, mondja el ezt rögtön az apátasszonynak is. A türtőztetés azonban sikerül; egyszerűen fejet hajtok, és szerényen azt mondom:

– Köszönöm, nővér.

– Ám nem te vagy itt az egyetlen novícia. Kérlek, mostantól fogd vissza magadat, különben a többi novíciának nem lesz esélye megtanulni, amit meg kell tanulnia.

Szavaira csalódottan kapom fel a fejemet, de ő ezt nem veszi észre, és furcsán, félszegen megpaskolja a vállamat, majd int, hogy menjek vissza a többiekhez.

Következő ellenfelem Matelaine, akin látszik, hogy eléggé tart tőlem. Nem mosolygok biztatóan, inkább szúrós tekintettel nézek rá. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ne adjak bele mindent, különösen Matelaine-nel szemben nem. Főleg azért, mert az apátasszony azt fontolgatja, hogy hamarosan küldetést szán neki. Nem nekem. A való világban az ellenfél nem fogja vissza magát, nem gyengít ütésein; ha én így tennék, akkor szinte semmit nem tanulnának. Gyengék maradnának, és fiatalon halnának meg.

Bólintok, ezzel jelzem, hogy készen állok. Amikor jobbkezes ütéssel lép előre, bemozdulok, és három gyors csapással már a földre is vittem. Légzésem sem gyorsult, egyáltalán nem került erőfeszítésembe a küzdelem. Nem is volt igazi küzdelem. Értetlenül bámul rám.

Miután Matelaine-t még egyszer legyőzöm, és Sarrát kétszer, Thomine nővér kiparancsol az udvarról egész délutánra. Felemelt fővel vonulok ki, és arra emlékeztetem magamat, hogy az erőt egyáltalán nem kell szégyellnem.

A küzdelem művészetének gyakorlása során tanúsított erőfeszítéseimért bőven elnyertem jutalmamat, mert nemcsak azt demonstráltam, hogy senki nem érhet fel az én képességeimhez, hanem annyira nyíltan lázadtam, hogy viselkedésemről nyilván hamarosan értesülni fog az apátasszony, aki ennek hatására át fogja gondolni, vajon engedelmeskedni fogok-e minden kívánságának.

Bár biztos vagyok abban, hogy az apátasszony hamarosan meggyőződhet döntésének helytelenségéről, amint a nővérek jelentései elérnek hozzá, minden esetben tanácsos a problémát két oldalról megközelíteni.

Ha Vereda nővér nem lenne beteg, nem lenne szükség új látnokra. Ezért minden tőlem telhetőt meg kell tennem Vereda nővér mielőbbi felgyógyulása érdekében.

Harmadik fejezet

Serafina nővér Ismae távozása óta túlságosan sokat dolgozik. Mert Ismae volt az egyetlen, aki úgy tudott bánni a mérgekkel, hogy azok rá egyáltalán nem hatottak. Most, hogy napi munkája mellett Vereda nővért is ápolnia kell, Serafina nővért tényleg ellepik a feladatok. Logikus, hogy segítségre lesz szüksége.

De ha egyszerűen megjelenek nála, és felajánlom, hogy hajlandó vagyok segíteni neki, a hír hamarosan eljut az apátasszonyhoz, ami nemcsak gyanakvást kelt, hanem megerősíti azt az elképzelését is, hogy hajlandó vagyok bármit megtenni, amit csak kérnek tőlem… függetlenül attól, hogy milyen feladatra készítettek fel egész életemben. Az lesz a trükk, hogy rávegyem Serafina nővért, utasítson segítségre, így egyáltalán nem tűnik úgy, hogy az egész az én ötletem volt. Meggyőzöm magamat, hogy ez az oka ennek a fortélynak, nem pedig az a kényszerítő szükség, ami minden lépésemet vezérli, amely szerint az engedelmességnek és a segítőkészségnek az ellenkezőjét kell a viselkedésemben mutatnom.

Egy pillanatra megállok az ispotályszoba ajtaja előtt. Üvegtégelyek csörrenését, csengését hallom, és egyetlen, mormogó hangot; gyorsan végiggondolom, mit tehetnék, amivel olyan haragra gerjeszthetem, hogy rögtön fáradságos feladatokat ró ki rám.

Az idős nővér kedves arcára gondolok, sárgás bőrére, tiszta vonásaira és arra a kis hiúságra, amely arra vezeti, hogy fizet a kis Florette-nek azért, hogy kihúzza az állán sarjadó sötétebb szőrszálakat, amelyeket az ő öregedő szeme már nem lát.

Ekkor már tudom, mi az, amivel a legjobban felbosszanthatom.

Behunyom a szememet, és próbálom magamban összeszedni azt az érzéketlenséget, lelketlenséget, amire ehhez szükségem lesz, mert igazán gyűlölök Serafina nővérnek fájdalmat okozni. Ám az ő fájdalma kicsi lesz ahhoz a fájdalomhoz képest, hogy nekem egy egész életet kellene a látnok cellájába zárva leélnem.

Ráadásul, mint azt Dragonette olyan következetesen kívánta belém plántálni, egy orgyilkosnak nem való a jó szív. *Könyörtelen*

legyél – okított folyton. – *Könyörtelennek kell lenned*. Ezzel az emlékkel felvértezve lábujjhegyre emelkedem, könnyed, finom léptekkel lépek a helyiségbe.

– Ó, hát itt van, nővér!

Serafina nővér felnéz munkájából. Éppen valami növényt aprított. Komoran néz rám. Könyökénél kis lángon kannában fő valami. A nővér felső ajkát apró verejtékgyöngyök lepték el.

– Ki keres engem már megint?

Úgy teszek, mintha nem venném észre hangja élét.

– Csak én. – Kezemet arcomhoz emelve elkomorulok. – Azt szeretném kérdezni, nem készítene-e valami különleges pakolást az arcomra. Beatriz azt mondta, a bőröm nem olyan sima, mint kéne, az udvarban élő nemes hölgyek arcbőre sokkal finomabb.

Beatriz nővér ezt nem nekem mondta, hanem szegény Loissenak.

Serafina nővér undorral ingatja fejét, és folytatja a növényaprítás műveletét.

– Nincs időm ilyen hívságokra, és minden bizonnyal neked sem.

Eltökéltségem egy pillanatra meginog. Nem kéne inkább bíznom benne? Nem érezne együtt velem? Nem értene egyet a célommal? Hiszen ő volt az, aki először látta, majd kezelte sebeimet, annak ellenére, hogy parancsot kapott, hogy semmit ne tegyen, hogy Mortain akarata vezérelje a gyógyulás folyamatát. Keze gyengéd volt, nyelve kegyes, mert semmit nem szólt, semmit nem kérdezett, miközben óvatosan kitisztította, gyógyírral kente a felszaggatott sebeket. Ennél is csodálatra méltóbb, hogy később soha nem hozta fel ezt a témát, és soha nem utalt rá, hogy bizalmas titkunk lenne, s egyetlen pillantást sem vetett a gyógyulás nyomán keletkezett hegekre, amelyeket egykor oly nagy odaadással gondozott.

De túl nagy a kockázat. Önmagában az, hogy évekkel ezelőtt nagyon kedves és kegyes volt hozzám, még nem jelenti azt, hogy titoktartást esküdött volna nekem.

– Hívságnak számít, hogy tökéletes akarok lenni Mortain istenünknek, hogy az Ő akaratát teljesíthessem? – kérdem, és őszinte aggodalom ül ki arcomra.

– Már így is tökéletes vagy, gyermekem – mondja fáradt, tompa hangon.

A munkaasztalán álló kifényesített, üres fémtálhoz lépek, és úgy fordítom, hogy lássam benne a tükörképemet.

– Akkor miért nem választottak engem?

A hangomban remegő fájdalom nem álcázás; egyenesen a szívemből szakadt ki a panasz.

– Tudom, mennyire nehéz neked így, hogy Sybella és Ismae is küldetésen van. De eljön a te időd is.

Az idős apáca nyugtató szavai ellenére izzó sértettség támad bennem, és legszívesebben ráüvöltenék, hogy nem, az én időm nem jön el, soha nem is fog eljönni, ha a tisztelendő anya akarata érvényesül. Megrémít a harag szokatlan feltörése. Lehajtom fejemet, és halkan megjegyzem:

– De minden tőlem telhetőt meg kell tennem, hogy készen álljak arra a pillanatra.

Serafina nővér ajkát összeszorítva még gyorsabban nyesi a növényeket. Úgy teszek, mintha nem venném észre egyre növekvő boszszúságát – ami azt illeti, ez annyira nyilvánvaló volt, hogy csak egy érzéketlen ökör nem vette volna észre –, közelebb lépek, és átpillantok a válla fölött.

– Mi lesz ez a keverék? Ez itt fehérmályva és fekete nadálytő? Az éppen jó keverék az arcbőr tisztítására, ugye?

Az idős apáca abbahagyja az aprítást, az asztalra csapja kését.

– Nincs időm pátyolgatni, se vigasztalni téged, és haszontalan kencéket sem tudok adni. Nyilván hasznosabban is el tudnád tölteni az idődet. A hiúságon kívül más képességeidet is tökéletesíthetnéd.

Azzal megtörli kezét a kötényében, és utántölti a kis teáskannát, amiben már bugyborékolva forr a víz.

Elernyesztem vállamat.

– De milyen munkát tudna adni nekem? Olyan vagyok, mint az ötödik kerék. Kitanítottak minden fegyver használatára, ami csak Arnette nővér fegyvertárában létezik; vívásban legalább annyiszor legyőzöm Thomine nővért, ahányszor ő legyőz engem; én vagyok itt a legjobb íjász; és szőrén, hátrafelé ülve, a kengyelben állva is tudok lovagolni.

Serafina oldalra billenti a fejét, szeme kíváncsian csillan.

– A kengyelben állva? Úgy tudtam, erre Arduinna követői képesek.

– Nem. Widona nővér tanított – felelem panaszos felhanggal. – Már semmit nem tudok csinálni. Beatriz nővér is megtanított már nekem minden táncot, a csábítás minden módját. Miért tanított meg arra, hogyan kell…

– Elég legyen! – szól rám Serafina nővér a kezét feltartva, megállítva szóáradatomat. Nyilván maga Mortain sugallta ezt a stratégiát, hogy azt a témát vetettem fel, amely a legjobban felzaklatja: a csábítás képességének oktatását.

Az összeaprított zöld növénydarabokat a forró vízbe önti.

– Hát, jó… Ha már mindent kiválóan megtanultál, amit mások megtaníthattak neked, van néhány dolog, amit tőlem tanulhatsz.

Egy lépést teszek felé, felettébb lelkesen.

– Méregkeverésből vehetek újabb leckéket?

Felhorkan.

– Mindent megtanítottam már neked, amit a mérgekről megtaníthattam. Ahhoz, hogy többet tanítsak, immúnisnak kellene lenned rájuk. De *az* a képességed nincs meg, ugye?

Megfordul, éles pillantással néz rám, szinte mintha azt remélné, bárcsak ne fogna rajtam a méreg.

Fejemet ingatva sóhajtok, küzdök az irigység ismerős sajgása ellen. Mert Ismae rendelkezik ezzel a nagyon hasznos és ritka képességgel.

– Sajnos, nincs meg.

– Akkor más hasznos tudást adok neked. Megtanítalak, hogyan kell beteget ápolni.

Az üres ágysorokra pillantok.

– De hiszen nincs páciensünk!

– De van. Tessék – mondja, azzal kezembe nyomja a fémtálat, majd felemel egy tálcát, amin kis tégelyekben gyógykenőcsök és több halomnyi gyógynövény áll. – Kövess!

A nővérek kolostorbeli kötelességei közül a látnok feladatairól tudok a legkevesebbet. Vereda nővér nem csatlakozik hozzánk a közös

étkezésnél, nem vesz részt ünnepségeinken, szertartásainkon. Nem tanít minket, semmilyen módon nem fejleszti képességeinket. Mintha nem is létezne. A Halál egyszerű szolgálóleánya csak akkor találkozik vele, ha küldetésre megy, és Vereda nővér ezt látta. Mivel engem még sosem küldtek küldetésre, sosem találkoztam vele.

Az idős Druette nővér, aki Vereda nővér előtt volt a látnokunk, ugyanilyen titokzatos volt, bár sokkal félelmetesebb. Tudtuk, hogy az ajtajában állva ki szokott lesni a folyosóra, hogy ott elkapjon vagy megcsípjen egy-egy arra haladó novíciát, ha éppen akart valamit. Igyekeztünk elkerülni azt a folyosót.

Követem Serafina nővért a kolostor belső helyiségei felé vezető folyosón, és nagyon igyekszem határozottan, fürgén lépdelni utána. Félelem szivárog a csontjaimba; attól rettegek, hogy amikor belépek Vereda nővér cellájába, saját sorsomat látom meg benne.

Nem. Nyilvánvaló, hogy ha a látnok újra lát majd, az apátasszony félreteszi azt az elképzelését, hogy én legyek Vereda nővér utóda.

Amint elérjük a vastag tölgyfa ajtót, amely a látnok cellájába vezet, Serafina nővér egyik kezét a tálca alá csúsztatja, a másikkal lenyomja a kilincset, és halkan belép. Próbálom követni, de a lábam nem engedelmeskedik. Hirtelen megdermed, mintha láthatatlan hálóba akadt volna.

Serafina nővér hátranéz.

– Mi az?

– Semmi – felelem, és valahogy sikerül rákényszerítenem magamat, hogy átlépjek a küszöbön.

Vereda nővér cellájában félhomály van. Orrfacsaró betegszobaszag terjeng: átható szagú növények, kiürítetlen éjjeliedény, lázas, öreg test verejtékének bűze. Mintha a látnok minden lehelete itt rekedt volna az örökkévalóságig. Minden erőmmel fegyelmeznem kell magamat, hogy ne öklendezzek, és ne rohanjak ki sikítva a szobából.

Számon veszem a levegőt, lassan, és időt hagyok magamnak, hogy szemem alkalmazkodjon a félhomályhoz. Amint ez sikerül, az első dolog, amit meglátok, a halvány narancsszín ragyogás; a szoba négy sarkában elhelyezett parázstartók egyike. Ahogy látásom még jobban alkalmazkodik a félhomályhoz, már többet is észreveszek:

kicsi, mindenféle holmival zsúfolt ablaktalan cella, egyetlen ajtaja van, rendes kandallója nincs.

Serafina nővér leteszi a tálcát, majd elveszi tőlem a tálat.

– Hogy van? – kérdi a betegágynál ülő laikus nővért.

– Egyelőre elég jól van – feleli a laikus nővér. – De amikor felébred, akkor elég nyugtalan; olyankor a légzése felszínesebb és nehezebb.

– Nem sokáig – mondja Serafina nővér komor határozottsággal.

Miután a laikus nővér távozott, Serafina nővér mögött a betegágy felé közelítek. Bár Vereda nővér öreg, arca olyan sima és dundi, mint egy csecsemőé. Önkéntelenül arra gondolok, vajon azért van-e ez így, mert évek óta nem tette ki a lábát a cellájából, nem érezte bőrén a napot, a szelet. Nem visel apácafátylat, csak egy kis lenvászon főkötő takarja haját, néhány ősz tincs lóg ki alóla. Teste ernyedt, körvonalát alig sejteni a több réteg meleg takaró alatt. Nézem, csak nézem, és közben, mint valami alattomos tengeri áramlat, az a gondolat tolul elmémbe, amire Eonette nővér célzott Vereda nővér betegségével kapcsolatban.

– Mi baja? – kérdem halkan.

Serafina nővér leteszi a teáskannát az egyik parázstartóra.

– Még nem tudom.

– Azt hittem, hogy mi, Mortain leányai sosem betegszünk meg.

Serafina nővér ajkát csücsörítve türelmetlenül int.

– Hozz nekem szárított martilaput, fekete nadálytőt és fehér mályvát a táladból.

Megteszem, amire kért, és arra gondolok, vajon miért nem válaszolt nekem. Szó nélkül átveszi tőlem a növényeket, beleszórja a kannába, és kevergetni kezdi.

Eltelik egy hosszú pillanat, amíg végre megszólal.

– Nem betegszünk meg. Legalábbis nem gyakran. És ha meg is betegszünk, gyorsan meggyógyulunk. Imádkozzunk, hogy Vereda nővér is gyorsan felgyógyuljon!

Mivel minden lélegzetemmel ezért imádkoztam, amióta meghallottam, mit tervez velem az apátasszony, ezzel könnyű volt egyetértenem.

– Jó. Most pedig takard ki, és oldd meg hálóingét. A mellkasára tesszük ezt a borogatást, és ott tartjuk, amíg a nyálka felszakad a tüdejéről.

Ekkor rádöbbenek, hogy fogalmam sincs, mivel jár ez a betegápolás. Nagyon gusztustalannak tűnik. Nevetés és sírás között őrlődöm. Egész életemben várva vártam, hogy végre találkozhassak a látnokkal. Tizenhét év kemény munka betetőzése lett volna… hogy dicsőségesen szolgálhassam istenségünket, Mortaint. Ám nem áldásért és útmutatásért léphettem be ide, hanem azért, hogy a látnok köpetét letöröljem, és éjjeliedényét kiürítsem.

Ez majdnem – majdnem – elég ahhoz, hogy azt kívánjam, bárcsak élne még a sárkánytermészetű Dragonette. És bár ő már hét éve halott, gyomrom fájdalmasan összeszorul a gondolattól.

Negyedik fejezet

Közel három hétig tart, de mire a téli napforduló közeleg, végre sikerült kiűznünk a betegséget Vereda nővér öregedő testéből. Még mindig gyenge és törékeny, de megmarad.

Soha senkit nem ápoltam olyan nagy buzgalommal és gondossággal, mint az öreg látnokot. Az ágya melletti priccsen aludtam, sűrű húslevest kanalaztam vékony,ráncos ajkai közé; lázas homlokát gyógynövények hűtött főzetébe mártott kendővel törölgettem; saját kezemmel tettem borogatást aszott mellére; mielőbb ki akartam űzni a lázat a tüdejéből.

Nem volt könnyű páciens, mert bár segítettem Serafina nővérnek az újonnan érkezett lányokat megvizsgálni, a látnoknő sokkal nyugtalanabb és nyűgösebb volt. Nem is szólva arról, hogy mennyire kellemetlen volt a pállott levegőjű, bűzlő, szűk cellájában lenni. Esküszöm, egy leheletnyi friss levegő sem hatolt be abba a helyiségbe azóta, hogy évekkel korábban bezárták oda.

Ezért nagyon nagy örömként ért, amikor két nappal ezelőtt felébredtem, és azt láttam, hogy tejfehér szeme nyitva van, bőre hűvös, és ajkáról nem szól más, csak morgolódás és panasz, mert zsörtölődni és siránkozni nem kis erőfeszítést jelent, és ha ehhez van ereje, az biztosan jó jel.

A közeli tenger felől metsző, sós fuvallat kap köpönyegembe, és egy esővel dagadó szürke felhőt a nap elé fúj. Bár megborzongok tőle, felemelem arcomat, az ég felé nézek, és kitárom kezemet; azt akarom, hogy a gyorsan áramló levegő magával vigye rólam a betegszoba minden nyomát.

Tudomásom szerint újabban nem esett szó Vereda nővér utódlásáról, legalábbis nem voltam abban a helyzetben, hogy kihallgathassam. De ha szó is esett róla, ezen a reggelen felettébb örvendetes hírt kaptunk: Vereda nővér látomásai visszatértek. Persze csak kisebb, nem fontos látomások voltak, de attól még látomások, és alig várom, hogy jelentést tegyek róluk az apátasszonynak. Amint megbizonyosodom arról, hogy igazak.

Ezért a hollótanyára megyek.

Sötét van a kis kunyhóban; hollóürülék és romlott hús bűze terjeng. Claude nővér éppen rúdjára állít egy hollót, gügyög neki, nyugtatja dallamtalan mormogással. Az öreg apáca zilált, fekete öltözéke úgy tapad formátlan testére, mint a hollók tollazata. Fekete apácafátyolában feje hosszú, madárszerűnek tűnik; orra nagy, vékony, mint egy csőr. Biccent, féloldalvást mozdítja fejét, és rám néz.

– Már egy ideje nem láttalak. Éppen azon gondolkodtam, hova mehettél.

– Vereda nővért ápoltam, de már jobban van, így visszatérhetek a megszokott teendőimhez.

A nővér felhorkan.

– Kár, hogy ezt senki nem mondta meg az apátasszonynak. Elkerültétek egymást.

Döbbenet. Mozdulni is alig tudok.

– Az apátasszonyt? Mit keresett itt?

A nővér ismét felhorkan.

– Azt mondta, kerül egyet a kertben, és látta, hogy hazajön a holló, de el sem tudom képzelni, mit csinált a kertben egy ilyen napon. Szerinted engem akart ellenőrizni?

– El sem tudom képzelni, miért tenne ilyent – biztosítom.

De ez mégis nagyon furcsa. Amióta a kolostorban vagyok, nem emlékszem, hogy valaha lejött volna a hollótanyára üzenetért. Nem mintha én lennék az egyetlen novícia, aki felvihetné neki. Eloszlatom Claude nővér aggodalmait, legalábbis egy időre elvonom a figyelmét róluk azzal, hogy átadom neki a kis csomag cukrozott mandulát, amit a konyhából csentem.

– Tessék, hoztam magának valamit. Hadd szítsam fel egy kicsit a tüzet; forralok hozzá bort.

Az idős apáca arca felragyog, izgatott várakozásában fogát csattogtatja, miközben leül. Ez Claude nővér titka: túlságosan is rajong a borért. Bár ki hibáztathatná ezért, amikor olyan sokszor ki van rekesztve a kolostorbeli izgalmakból és ünnepségekről?

Addig piszkálom a parazsat, rakom a fát, míg a tűz élénken ég, aztán elveszem az egyik piszkavasat a kandalló mellől, és köténnyemmel letörlöm róla a hamut.

– Kitől jött az üzenet? – kérdem, azzal betolom a piszkavasat a tűzbe. Úgy teszek, mintha nem érdekelne nagyon a válasz, bort töltök egy nehéz kupába.

– Nem valamelyik barátnőd küldte – felelte az öreg apáca mandulát ropogtatva. – Szóval ne légy úgy besózva!

Úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna az enyhe korholást; megragadom az izzó piszkavasat, és a kupába nyomom. Halvány szisszenés hallatszik, ahogy a forró fém felmelegíti a bort; az ital illata betölti a helyiséget.

– Crunard kancellár úrtól jött – jegyzi meg, miközben kezébe adom a forralt borral teli kupát. Ez a másik titka: hogy némi szükségleti cikkekért és kedvességért, amit amúgy is megkapna tőlem, információmorzsákat ad nekem.

– És csak egy levelet kaptunk?

– Eeegen.

Felsóhajtanék, de türtőztetem magamat. Úgy tűnik, Vereda nővér értelmetlenül hebegett ma reggel, amikor azt mondta, hogy két üzenetet fogunk kapni. Csalódottságomat leplezve a holló felé fordulok, amely még mindig az asztalon járkál, és kissé izgatottan tollászkodik. Próbálom mérlegelni, mennyire nógathatom még kérdésekkel – például hogy volt-e ideje elolvasni az üzenetet még mielőtt az apátasszony megérkezett –, a nehéz, vastag falú cserépedénybe nyúlok, amelyben a madarak jutalomfalatja van, kiveszek egy darab húst, és a hollónak adom.

Éppen kikapja a kezemből, csőre közé csippenti a darabot, amikor kivágódik a hollótanya ajtaja, és a falnak csapódik. Egy pillanatra elfog a félelem, hogy az apátasszony visszatért, és az ajtónál hallgatózott, de nem… csak a szél süvöltött be a helyiségbe, mire a hollók bosszúsan, hangosan károgtak.

– Majd én – mondom Claude nővérnek. Rögtön az ajtóhoz sietek, és éppen be akarom csukni, amikor észreveszem, hogy a gomolygó felhők között apró, sötét folt imbolyog. Beletelik egy pillanat, mire felsejlik a felismerés: egy másik holló közeledik.

Szívem repes; az öreg látnoknak mégis igaza volt.

– Rögtön jövök – szólok hátra, aztán kisietek.

Szegény teremtés nagyon küzd a szélben, ami úgy játszik vele, mint macska az egérrel. Egy kóbor széllökés magasabbra emeli a madarat, mire egy láthatatlan kéz lecsapja, és alig tud a levegőben maradni. Néhány pillanatig csak lebegni képes, csapdába ejtette a szél ereje; aztán a légörvény elengedi, és a madár előrelendül.

Felemelem a kezemet, a holló rárebben; erős, mohó karmával megragadja. Gyorsan rásimítom másik kezemet, csitítón szólok hozzá, tollazatát simogatom. A jobb lábán kidagadó csomagot nézem. Döntenem kell, mégpedig gyorsan.

Ha Claude nővér megtudja, hogy üzenet érkezett, nagyon figyelni fog engem, nehogy elolvassam. És amint elhagyom a hollótanyát, nem lesz hozzáférésem azokhoz az anyagokhoz, amelyek szükségesek, hogy visszazárjam a pecsétet és elrejtsem szaglászásom nyomait. Más körülmények között magamnál tartottam volna a levelet néhány óráig, míg lehetőségem nem adódik nyugodt körülmények között elolvasni, de mivel közeleg a vihar, a holló érkezésének ideje nyilvánvaló, és csalásom hamar kiderül.

De mi van akkor, ha a levél Ismae-től jött? Vagy Sybellától? Bár már szinte teljesen felhagytam a reménnyel, hogy hírt kapok tőlük.

Magamhoz ölelem a hollót, leveszem lábáról a levelet. Nagy diadalt érzek, amikor felismerem Ismae kézírását. A kérdés így eldőlt; az üzenetet kötényem egyik zsebébe csúsztatom a hollót pedig egy másik, nagyobb zsebbe. Ha sikerül becsempésznem a hollótanyára, könnyen elrejthetem a többi madár között.

Sietek vissza a kunyhóba, a megfelelő kifogást is kitaláltam. Ám amikor belépek, azt látom, hogy Claude nővér feje enyhén a mellkasára konyult, a kupa üres, ernyedt kezében lóg.

Hálaimát mormolok, aztán az asztalhoz lépek, és kiveszem kötényem zsebéből a kimerült, csapzott hollót. Még gondolni sem tud arra, hogy kinyissa a csőrét, és panaszosan elkárogja magát, egy darab hússal elhallgattatom. Megvesztegetésként még kettőt kap, és amikor végre teljesen megnyugodott, egy üres ülőrúdra teszem, ahol rögtön tollászkodni kezd.

Claude nővérre pillantok, hogy meggyőződjek arról, hogy valóban szunyókál, aztán előhúzom vékony pengéjű tőrömet a hüvelyéből, és

óvatosan lefejtem a pergamenről a viaszpecsétet. Közelebb húzódok a tűz fényéhez, hogy elolvashassam az üzenetet.

Kedves Tisztelendő Anya!

Sok minden történt az elmúlt néhány napban, ám egyik hír sem jó. D'Albret grófnak csellel sikerült a hercegnő közelébe férkőznie úgy, hogy kettesben voltak, és megpróbálta ráerőltetni magát. Gonosz szándékát csak azért nem teljesíthette be, mert miután Sybella figyelmeztetett, éppen idejében érkeztem, hogy megakadályozzam a gaztett véghezvitelében. Sajnálatos módon d'Albret gonosz személyén nem volt jel, különben kibeleztem volna, mint valami halat.

A hercegnő jól van; kissé megrázta az eset, de határozottan visszautasítja, hogy akár csak meggondolja d'Albret házassági ajánlatát, bármilyen következményekkel járjon ez, és erről ediktumot is kiadott. Duval, Dunois tábornagy és Crunard kancellár ebben teljes mértékben támogatja. Ami azt illeti, attól tartok, tanácsnokai közül csak bennük bízhat.

Mindannyian fellélegeztünk, amikor d'Albret és kísérete elhagyta a várost, megkönnyebbülésünk azonban nem tartott sokáig. Tegnap éjjel, az egész udvar előtt, némajátékosok előadása közben a hercegnő életére törtek. A színjáték álarcos hellequinje felugrott a nagy asztalra, és tőrt rántott. Szerencsére Mortain vezette a kezemet, és gyorsan, pontosan tudtam célozni. Meg tudtam ölni az orgyilkost, mielőtt lecsaphatott volna.

Tisztelendő anyám, attól félek, hogy a támadó valódi hellequin volt, mert volt valami természetellenes benne… a lélek hiánya, legalábbis úgy tetszett, mintha nem lett volna benne lélek, ami arra enged következtetni, hogy nem volt ember. Illetve nem egészen volt ember.

Ismae szavaitól mélyen megborzongok; mert bár az emberek többsége úgy gondolja, hogy a hellequin csak a mesékben szerepel, ijesztgetésként, hogy a gyerekek ne kóboroljanak el otthonról, mi a kolostorban tudjuk, hogy valóságosak, és hogy ők is Mortainhez

tartoznak, bár más célt szolgálnak, mint az istenség szolgálóleányai. Ők az elátkozottak elgyötört lelkei, akik fogadalmat tettek Mortain szolgálatára, azért, hogy végül kiérdemeljék a megváltást.

Közvetlenül a merényletkísérlet után az Udvari Tanács ülésén Crunard kancellár felfedte valódi kilétemet. Most nagy a düh és a zavar az udvar tagjai között, és sokan egymásra mutogatnak. Vádaskodások repkednek. Minden nap azért imádkozom, hogy Vereda nővérnek legyen látomása, és mutasson rá, hogyan lehet ebből a zűrzavarból kikeveredni. Vagy legalább azt lássa meg, hogy ki áll mindezek mögött.

Mortain híve
Ismae Rienne

Amikor a levél utolsó betűit is elolvastam, magamhoz öleltem a pergament és megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Ismae jól van. Sőt, a lehető legjobban; bizonyította képességeit, és büszke lehet rá a kolostor, amiért megmentette a mi ifjú hercegnőnk életét. És kapcsolatban áll Sybellával.

Ám rögtön az édes megkönnyebbülés nyomában járt a keserű szívfájdalom. Ott kéne lennem Ismae mellett, védelmeznem kéne a hercegnőt, istenségünk feladatait kéne teljesítenem, nem pedig kelepcében vergődni ezen a szigeten. Behunyom a szememet, és várom, hogy elmúljon az érzés. Bizonyítékom van, hogy látnokunk visszanyerte a képességeit; ez nyilván véget vet az apátasszony elgondolásának.

Visszalépek az asztal mellé, kiveszem a fekete pecsétviasz rudat a kis üregből, ahová elrejtettem. Gyertyaláng fölé tartom, várom, hogy felolvadjon, majd két kis cseppet cseppentek pontosan oda, ahol Ismae pecsétje volt, és rányomom az eredeti, sértetlenül leemelt pecsétet. Ha kihűl, pontosan úgy néz ki, mintha fel sem törtem volna, semmi jel nem utal arra, hogy valaki felnyitotta.

Zsebembe csúsztatom az újra lezárt üzenetet, majd Claude nővérhez lépek. Gyengéden kiveszem az üres kupát a kezéből,

összehúzom a plédet vézna testén. Ideje közölni az apátasszonnyal a jó hírt Vereda nővérről.

Az apátasszony dolgozószobája felé menet izgatottság vesz rajtam erőt, keblem repes, és alig tudom megállni, hogy ne perdüljek meg örömömben a folyosón; végül sikerül türtőztetnem magamat. A Halál szolgálóleányának biztosan nem illik ilyen örömittasnak lennie.

Az apátasszony dolgozószobájának ajtaját csukva találom. Kopogok. Kiszól.

– Ki az?

Önkéntelenül feltűnik, hogy nem ezt szokta a kopogásra válaszolni.

– Annith vagyok, tisztelendő anyám. Nem sokkal azután, hogy ön elhagyta a hollótanyát, újabb holló érkezett. Azért jöttem, hogy átadjam az üzenetet.

– Rendben. Lépj be!

Amikor kinyitom az ajtót és belépek, az apátasszony éppen leül. Gyorsan, de nem túl mélyen térdet hajtok előtte, majd íróasztala felé indulok. Lépteim alig hallatszanak a kandallóban égő tűz ropogásától, a lángoló fahasábok pattogásától, bár a tűz nemigen fűti be a helyiséget.

Amikor az íróasztalhoz érek, elmosolyodok; ebben a mosolyban benne van minden ragaszkodásom és szeretetem, amit az elmúlt években iránta éreztem, függetlenül attól, hogy nemrégiben hozott döntése ezt aláásni látszik.

– Serafina nővér azt mondta, közöljem önnel, hogy Vereda nővérnek két kisebb látomása volt ma reggel. Igaz látomások voltak, nem összefüggéstelen, érthetetlen beszéd. Ennek bizonyítékát hozom.

Az apátasszony szemöldöke felszalad, amit kétségtelenül a meglepettség jelének szán, de nekem úgy tűnik, hogy tekintetében halvány riadalom is van.

– Valóban? És mik voltak azok a látomások?

Felmutatom a levelet.

– Az egyik az, hogy ma két levelet kapunk a szárazföldről, a másik az, hogy még dél előtt esni fog. Az első cseppek akkor kezdtek hullani, amikor bejöttem.

Az apátasszony vonásain nyugalom árad, ajka halvány mosolyra húzódik.

– A szakácsnő a térde ropogásából meg tudja mondani, milyen idő lesz.

– De azt nem tudja megmondani, hány üzenetet kapunk – mutatok rá udvarias tapintattal.

Vonakodva, egyetértőn bólint. Bosszant e hír egyáltalán nem örömteli fogadtatása, összefonom a kezemet magam előtt.

– Ez nem jó hír, tisztelendő anyám? Nem örvendetes hír, hogy ezekben a felettébb zavaros időkben a mi bölcs és tapasztalt látnokunk végre visszanyerte látnoki képességét? Azt hiszem, érdemes ezen örvendezni ma este, amikor a télforduló érkezését kezdjük ünnepelni.

– Természetesen, Annith, nagyon örülök ennek a hírnek. Bárcsak jelentősebb bizonyítékát kaphatnánk a látnoki képességek visszatérésének, mint az időjárás alakulása és a hollófutár-üzenetek száma. De ez mindenképpen jó jel. – Felemeli írótollát a tartóról, és bólint. – Azt hiszem, ha sietsz, még tudsz segíteni a többieknek a refektórium feldíszítésében. És Annith…

– Parancsoljon, tisztelendő anyám!

Hangja lágyabb, kedvességgel cseng.

– Szép volt tőled, hogy segítettél Serafina nővérnek Vereda nővér ápolásában. Mindkettőjük életét nagyban megkönnyítetted, és tudom, hogy az öreg látnoknak nagyon jólesett.

– Valóban?

Úgy hittem, alig vette észre, kinek a keze gondozta.

– Valóban. És ez is azt bizonyítja, milyen nélkülözhetetlen vagy a kolostorban, milyen tökéletesen elhivatott és engedelmes novícia vagy.

Szavak kúsznak felfelé a torkomon – nem elhivatottságból tettem, ezt akarom mondani neki, hanem azért, mert azt akartam, hogy a látnok jobban legyen, és ne kelljen a helyébe lépnem.

De képtelen vagyok kimondani. Nem vallhatom be az apátasszonynak, hogy kihallgattam azt a beszélgetést. Az, hogy titokban kell tartanom eltévelyedéseimet, kioltja a vágyat, hogy szavait tagadjam.

– Örülök, hogy segíthettem – mondom. – Mert most, hogy Vereda nővér ismét jól van, talán a következő látomásában küldetést lát majd nekem.

Az apátasszony kedvesen mosolyog.

– Talán így lesz.

Állom a tekintetét; próbálom meglátni, vajon komolyan gondolja-e, vagy egyszerűen úgy gondolja, hogy ezt szeretném hallani.

Úgy hagyom el dolgozószobáját, hogy semmivel sem lettem okosabb.